

# הוא קנה מנה של

# חשיש כדי לעשן

# לפי הרגלו, ואז

# קרה דבר נורא

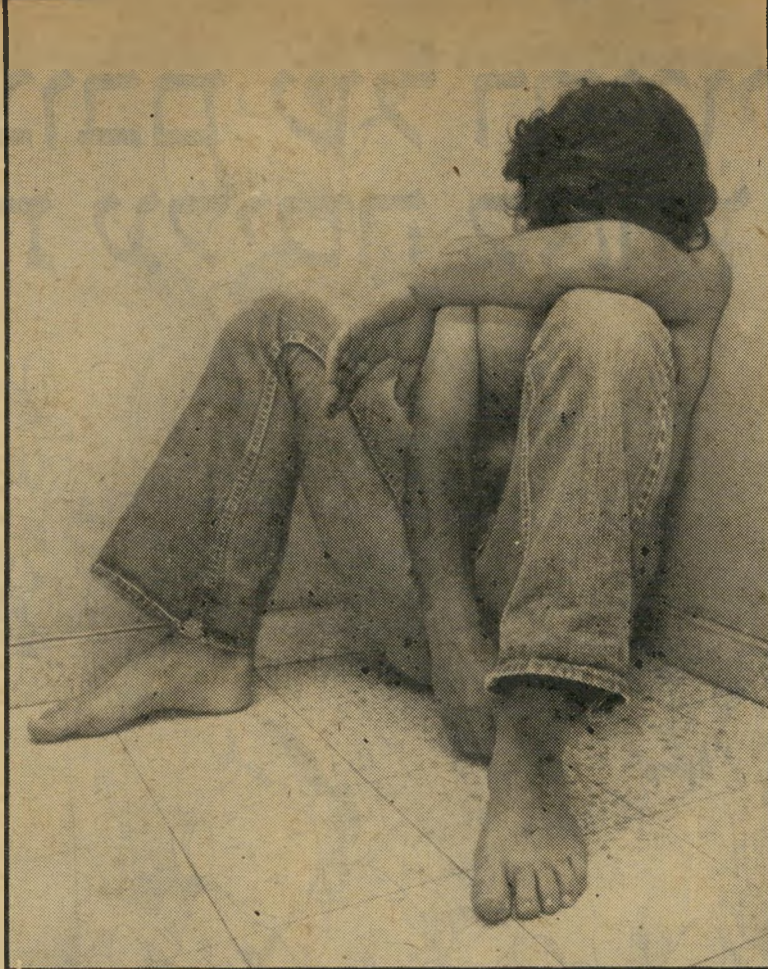
**ב** עת שירותי הצבאי ראיתי כי צד אחד מחברי מכוון את רובהו לתוך פיו ולוחץ על ההדק בבוהן רגלו. זכר ראשו המנופץ והדם שכיסה את כל השטח ילוח אותי עוד ימים רבים. אולם בכל זאת לא היתה זו החוויה הנוראה ביותר בחיי.

החוויה האימה ביותר, המפחידה והבלתי נשכחת, אירעה לי כאשר הייתי בן 23. התחלתי לעשן חשיש בערך בגיל 18. הייתי בחברה של נוער זהב תל-אביבי, היינו יוצאים למסיבות ולדיסקוטקים, וחבר הציע לי בפעם הראשונה סיגריה עם חשיש.

לא חששתי לטעום מהחשיש מפני ש-קראתי מאמרים שסיפרו, כי החשיש אינו גורם להתמכרות וכי הוא פחות מזיק מסיגריות, ומאחר שסיגריות עישוני שנים רבות, היה החשיש רק המשך טבעי.

הייתי מעשן עם החברה במסיבות, אולם כאשר היו מציעים לי כדורים או אלי-אס-די סירבתי בתוקף. חששתי מאד מהתמכרות והשתעבדות למשהו. פחדתי לאבד את השליטה על עצמי, וידעתי כי החשיש אינו גורם לכך.

הלכתי כמה פעמים עם חברי לקנות את החשיש מהאדם שמכר לו, היינו קוראים בתחילה יחדיו, אולם אחר-כך הייתי



**בשבוע שעבר פורסם, "העולם הזה" (2170), תחת הכותרת "פזנומר הסמים" כתבה על הרעיון, הקונה לו מהזכרים בעולם, לבטל את האיסור על עישון חשיש ומריחואנה, כדי לרכז את המאמץ נגד הסמים המסוכנים, ובראשם ההרואין. בעמוד זה מוגיב על כך, לפי בקשתו, צעיר המבקש שלא לפרסם את שמו, שעבר חוויה נוראה והמתנגד להתרת עישון החשיש.**

חמש שסיגריות, וחברתי הסתפקה בחצי סיגריה. שמענו מוסיקה, עשינו אהבה והלכנו לישון. התעוררתי מפעילות לבי. הוא פירפר וזינק והרגשתי כי עוד רגע הוא מתפרץ מחזי. אבל זה היה רק סימפטום פיסיו של האימה הטובענית ש-אפפה אותי. אימה שחורה ועמוקה חסרת פשר. ללא סיבה החילוני חוזר על המילים: "ספסל כסא... ספסל כסא..." כפינו מן חזר שאין לו סוף.

חשתי כי מישקל איום רובץ על רגלי והסתכלתי לראות מהו - לחרדתי גיליתי כי רגלה של חברתי שהיתה מוטלת עלי נראתה לי כרגלו של שלד, ומישקלה איים לשבור את עצמותי. ניסיתי להתרומם מעל המזון, אבל הרגשתי כי שתי ידי דביקות, והן ממאנות להיפרד זו מזו. חששתי לרגע כי הן התאחו לאבר אחד.

## התקפות חוזרות

### ונישנות



**כ** אשר הצהרתי לקום סוף סוף - יצאתי למירפסת לנשום אוויר. חששתי להסתכל לרחוב, כי לא ידעתי מה אני מסוגל לעשות. אחזתי בשתי ידי את סורגי המעקה לבל אקפוץ למטה. ביקשתי מחברתי שתחביא את כל הסכינים והחפצי-צים המסוכנים שבדירה. הייתי בהכרה מלאה, הבנתי כל מה שאני עושה. אבל זה רק הגביר את הפחד והחרדה, כי הבנתי שישני עומד להשתגע. והפחד מהשיגעון רק הגביר עוד יותר את החרדה הסתומה הראשונית שתקפה אותי.

"ביקשתי מחברתי שתטלפן ותקרא לי ידיד שלי שיקח אותי במכוניתו אל חבר מבוגר ובקיא בפסיכולוגיה, אולי יוכל הוא לעזור לי. למרות שנסעתי כבר בדרך זו פעמים רבות, לא הכרתיה באותו לילה. גם בנסיעה רדפו אותי הפחדים ללא הרף. החבר המבוגר הישקה אותי קפה ודיברו איתי עד אור הבוקר. הוא ניסה להרגיעני - אך לשווא. פעמים אחדות נשכחתי עי-

# הלילה התפחיד ביותר

רום על הריצפה הקרה, כדי להתפכח ולא הצלחתי. הייתי רועד מפחד ואת הולם ליבתי אפשר היה לשמוע למרחקים. "פיתאום, ללא התראה מוקדמת חלף הפחד. לא ידעתי את נפשי מרוב שימחה, חשבתי שהזוועה עברה ולא תשוב יותר. ביקשתי מידידי שיסיעני חזרה לבית הורני. אולם בשיבתי במכונית ראיתי אשה במכונית שחלפה על פנינו. מבטה שננעץ בי לרגע עורר מחדש את תחושת האימים שבתוכי. הבנתי כי היתה זו רק הפסקה ריגעית, ואמרת לי לחברי כמה אני מצטער שעישנתי את החשיש, כי עכשיו יצטרכו חברי לבקרני במוסד סגור.

"שלושת הימים הבאים עברו עלי בבית הורני בהתקפות חוזרות ונישנות. אולם ההתקפות התקצרו וההפסקות התארכו כל הזמן. התחזיתי כחולה, כדי שהורי לא ידעו, וכאשר היה הפחד חזק מנשוא טיל-פנתי לחברי והוא היה בא ומרגיע אותי. בבוקר השלישי היתה ההתקפה האחרונה. ההתקפות עצמן לא חזרו, רק לפעמים, בלילות, הייתי מתעורר בהולם לב כי חלמתי על אותה אימה והתעוררתי בפחד. "הודשים ארוכים מאז התהלכתי בפחד מתמיד כי ההתקפות עלולות לחזור, והרתי הירחורי נקמה באותו אדם שמכר לי את הסם. הייתי בטוח כי הוא היה מהול במשהו, ורצייתי להרוג אותו, כדי שלא יגרום את הזוועה הזו לאנשים אחרים. אילו הייתי מוצא אותו באותה תקרה, יתכן שהייתי הורג אותו ללא רחמים. "רצייתי גם ללכת לבתי-ספר ולספר לילידים את מה שעבר עלי כדי שייחזרו גם הם מהסם התמים הזה - החשיש.

"מאז עברו כחמש שנים, התגברתי על תחושת הנקם, אולם מפעם לפעם כאשר אנשים מדברים על פעולות מיסתוריות של המוח, או על ציור סוריאליסטי או על דברים מעולם הבלתי מודע, אני נתקף בהד מיסתורי של אותה אימה שטגנית. "בעקבות אותו ליל-בלהות לא הייתי מעז להמליץ בפני המיטרה לעצום את עיניי מהמתמששים בחשיש."

# בתי

"בדירה, כאשר גילגלתי את הסיגריות חשתי שהחשיש רך יותר מרגילי ובשעת העישון היה ריחו חריף מאד. אני עישנתי



**התגלגלתי על הריצפה כדי להתפכח...**

כבר בא לבדי כאשר רצייתי בכך, וקונה בעצמי.

## הפעם

### האחרונה



**ל** א עישנתי בקביעות. הייתי מעשן פעמיים שלוש בשבוע, ולפעמים הייתי שוכח מהסם לשבועות ארוכים. בעיקר קר הייתי מעשן עם הידידים ועם נערות. קצת כדי לעשות עליהן רושם, וקצת לחדד את החושים לקראת המגע המיני. היה משהו בעישון חשיש יחדיו, שעזר ליצור את האווירה המתאימה לפיתוי, וליצירת הרגשה סכסית.

"בגיל 22 אחרי שיחרורי מהצבא, היתה לי חברה קבועה. גרנו יחד כמעט בקניון עות, ואו הפסקתי את עישון החשיש. לא היה לי רצון ולא צורך לעשות עליה רושם, או ליצור אווירה סכסית מלאכותית. "במשך שישה חודשים לא נגעתי בסם והוא לא חסר לי. אולם יום אחד באה חברתי וביקשה ממני לעשן חשיש. היא היתה סקרנית ומכיוון שידעתי כי נהגתי לעשן בעבר, ביקשה ממני שאביא חשיש ונגעשן יחד. הסברתי לה כי הפסקתי עם זה. אבל היא התעקשה ולכן נסעתי ל-מקום הקבוע, שהיה גן מטויים בדרום תל-אביב, וקניתי אצבע. חזרנו הביתה ועישנו יחד. היא נהנתה, אבל אני, אחרי תקופה כה ארוכה של התנזרות, לא נהניתי בכלל. החלטתי כי זו הפעם האחרונה. אחרי כשבוע ביקשה חברתי לעשן שוב, היססתי בתחילה ואחר הסברתי לה את החלטתי, אבל היא הזכירה לי שערי החשיש אינו גורם להתמכר. "אני שוב לא אותו גן. אולם לא היה שם איש. אולי המיטרה באותו ערב, עת יובש בשוק החשיש, מצאנו מוכרים. לכן פנינו כי שם מסתובבים תמיד אנ-